Ще губи кам'яні
дахів високих
пожадливо бузу татарську ссуть,
ще безматень у вульні велетенськім
не зворухнувся:
грузно спить, —
а вже
набряклими повіками за містом
моргає хтось
і пальцями нервово
по ринві стукотить.

Бульвари.
Сніг таранкуватий —
як стародавній мармор,
а коло прикорнів чорніє:
провалились рани...
І сльози
(не мої — дубів померклих)
моє обличчя й руки кроплять.

Чого ви плачете незрячі?
Нехай брудною дергою
вкривається дорога
нехай замість блакиті
висне повсть, —
та вірте:
скоро, скоро
до нас веселик прилетить,
і ще послухаєм музик,
коли і в хаті найбіднішій,
і в найубогішім кварталі,
і в кожнім місці
і в кожнім серці

заквітнуть сонячні троянди...
Ґринджолами
мовчазно
кожух проїхав.
1923. ПРОРОСТЕНЬ. 1919-1926. Київ, в-во "Слово", 1926, с. 7-8.